

... ΑΝΤΙΘΕΤΑ, ΠΟΙΟΣ ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ ΠΟΥ
ΘΑ ΚΡΙΝΩ; ΕΧΩ ΟΜΩΣ ΜΙΑ ΕΜΦΥΤΗ
ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑ ΓΙΑ
ΤΟΥΣ ΚΗΝΣΟΡΕΣ,
ΤΟΥΣ ΔΗΘΕΝ ΕΝΤΙΜΟΥΣ
ΚΑΙ ΠΡΟΤΙΑΝΤΕΣ,
ΓΙΑ ΤΟΥΣ
ΛΥΤΡΟΤΕΣ...

ΧΤΕΣ

Βράδυ

«Το θέμα είναι **τώρα** τι λες
Καλά φάγαμε καλά ήπιαμε
Καλά τη φέραμε τη ζωή μας ως εδώ
Μικροζημιές και μικροκέρδη συμψηφίζοντας

Το θέμα είναι **τώρα** τι λες», Μανώλης Αναγνωστάκης: «Ο Στόχος»

ΧΤΕΣ ΒΡΑΔΥ, τεύχος νο 8, Λαμία-Αθήνα, Μάρτιος 2002

«...μόνον όταν ο άνθρωπος θα έχει αναγνωρίσει και οργανώσει τις 'forces propres' (δικές του δυνάμεις) του ως κοινωνικές δυνάμεις και μ' αυτόν τον τρόπο δεν θα διαχωρίζει πλέον από τον εαυτό του την κοινωνική δύναμη, που παίρνει μέχρι τώρα τη μορφή της πολιτικής δύναμης, μόνον τότε θα έχει επιτευχθεί η ανθρώπινη χειραφέτηση».

Στον καιρό της φρίκης, όπως έγραφε κάποτε ο Μπέρτολντ Μπρέχτ. Όχι ότι η φρίκη εγκατέλειψε ποτέ τους ανθρώπινους τόπους, τις ανθρώπινες κοινωνίες. Σιωπηλοί όμως στεκόμαστε, καθώς τα τελευταία χρόνια (κι όχι από τις 11.09.2001 = Η.Π.Α.: χτύπημα στη Νέα Υόρκη στο παγκόσμιο κέντρο εμπορίου και στην Ουάσιγκτον στο πεντάγωνο) η φορά των πραγμάτων κατασκευάζει μια φρικιαστική πραγματικότητα, όπου ούτε ο ορθολογισμός, ούτε το παράλογο, ούτε η επιστημοσύνη με τη δική της λογική, ούτε τα δόγματα και οι παραφυσικές δοξασίες, ούτε αποκλειστικά η κυριαρχία ούτε ακόμη η αντιπαράθεση σε αυτή, αποκτούν μονομερώς την αποκλειστικότητα της ερμηνείας και της πάλης ενάντια στη φρίκη. Ανθρωπολογικά, η πραγματικότητα έχει λάβει διαστάσεις αυτοκαταστροφής που επεκτείνεται επακόλουθα στο φυσικό περιβάλλον, στον ίδιο τον πλανήτη.

Ποια ερμηνεία, ποια κυριαρχία, ποια μονομερή και δογματική αντιπαράθεση είναι σε θέση να αλλάξουν τη φορά των πραγμάτων; Πόλεμος, βία, κυριαρχία των οικονομικά ισχυρών εταιριών, κρατών, οργανισμών, μίσος, κατασκευή αντίπαλων στρατοπέδων κι η κυριαρχία σαφέστατα αποφασισμένη να νικήσει και να συντρίψει σε έναν πόλεμο όλων εναντίον όλων (χωρίς εισαγωγικά), σ' έναν πόλεμο που δεν έχει νικητές, άλλωστε κανένας πόλεμος δεν έχει μόνιμους νικητές.

Χρειάζεται να καταλάβουμε τι ακριβώς συμβαίνει στον κόσμο, ποια κοσμοαντίληψη δημιουργεί η σύγχρονη μορφή του καπιταλισμού, της οικονομίας της «ελεύθερης» αγοράς, ποιες υλικές και πνευματικές συνθήκες πραγματικότητας κυριαρχούν από πότε και γιατί, τι εξελίσσεται, σχεδιασμένα ή μη, από τα τέλη της δεκαετίας 1980, στη δεκαετία του 1990 και στα πρώτα έτη του 21^{ου} αι.; Γιατί κατέρρευσε, εξαφανίστηκε και διαμελίστηκε το σύστημα του κρατικού σοσιαλ-καπιταλισμού στα τέλη του 1980, γιατί ενώθηκε η Γερμανία, γιατί συνέβη με τον τρόπο που προετοιμάστηκε και πραγματοποιήθηκε η επιδρομή των Η.Π.Α. και λοιπών στο Κουβέιτ και Ιράκ, γιατί η πρώην Γιουγκοσλαβία διαμελίστηκε κατά τον συγκεκριμένο τρόπο και γιατί συνεχίστηκε ο πόλεμος στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, στο Κόσοβο, στη Νέα Γιουγκοσλαβία, στη FYROM («Μακεδονία/Σκόπια»), γιατί στη Μέση Ανατολή από εποχής «από-αποικιοποίησης» η κατάσταση παραμένει ασταθής, αυταρχικά ελεγχόμενη με τη συγκρότηση συνόρων και κρατών κατά τρόπο αποσταθεροποιητικό, γιατί το Ισραήλ είναι πανίσχυρο στην περιοχή, γιατί ο ισλαμικός φονταμενταλισμός και ακτιβισμός κατόρθωσε να υπερισχύσει σαν το κυρίαρχο αντιδυτικό, αντικαπιταλιστικό κίνημα στην περιοχή αυτή, γιατί ο πόλεμος ενάντια στην «τρομοκρατία» είχε προαναγγελθεί καιρό πριν, γιατί έγινε ότι περίμεναν και αναμενόταν στις Η.Π.Α. και που πήρε, απροσδόκητα ίσως, τη μορφή του χτυπήματος της 11.09.2001, γιατί επακολούθησε η κήρυξη μακρόχρονου πολέμου και γιατί τελικά όπως πολλοί εμβριθώς διατείνονται: «Τίποτε Δεν Είναι Πια Όπως Πριν» ;

Δεν υπάρχει ούτε συνωμοσία, ούτε επικλήσεις ανωτάτων αρχών, ούτε κάτι που δεν γνωρίζαμε αλλά σκόπιμα αρνούμαστε να το δεχθούμε γι' αυτό και καθυστερήσαμε να το αισθανθούμε, να το αντιληφθούμε και να το κατανοήσουμε. Μοιάζει και είναι θλιβερό να πιστεύουμε ότι η ιδιωτική ζωή του καθενός μας είναι ένα καταφύγιο ενάντια σε ότι συμβαίνει στην οικονομική, κοινωνική, πολιτική, πολιτιστική πραγματικότητα. Μάλλον συμβαίνει το αντίστροφο χωρίς αυτό να σημαίνει ότι ο άνθρωπος αποστερείται από τη δυνατότητα να διαμορφώσει ή να συνδιαμορφώσει την ατομική και κοινωνική ζωή του.

Θα επιτρέψουμε τη διαίωνηση της άποψης ότι ο άνθρωπος είναι ένα όν που δέχεται την ανισότητα και την ιεραρχία με ότι αυτό συνεπάγεται στην ατομική και κοινωνική ζωή του; Και άρα οι διαχωρισμοί, οι συγκρούσεις, η εκμετάλλευση και άλλα πολλά αποτελούν «φυσικά» χαρακτηριστικά του; Ενδιαφέρεται πλέον κανείς γι' αυτά ή και άλλα πλέον που ανήκουν στο κοντινό ή και μακρινό παρελθόν, στο παρόν και στο μέλλον που φθάνει (μέχρι να γίνει παρόν και παρελθόν); Ότι και να συμβαίνει, επί κυριαρχίας του καπιταλιστικού συστήματος παραγωγής, στην οικονομική, πολιτική, κοινωνική, πολιτιστική, ιδεολογική, εκπαιδευτική/γνωστική σφαίρα μόνιμα και εκβιαστικά παρουσιάζεται σαν επιθυμητή και ακίνδυνη αναγκαιότητα, μόνιμα χρειάζεται να καταστρέφει και να εκμεταλλεύεται τις ζωές των πάρα πολλών για να ωφελούνται οι ζωές των ελάχιστα λίγων.

Από δίπλα, οι κάθε είδους σωτήρες και προφήτες: Χαρισματικοί ηγέτες, δημοκρατικά και μη κόμματα, εταιρείες και οργανισμοί, θρησκείες με τους χαρισματικούς ηγέτες τους, χαρτιά συμβόλαια κοινωνικής συμφωνίας και συναίνεσης που παραμένουν χαρτιά και δεν μπορούν από και εκ κατασκευής τους να γίνουν κάτι άλλο. Μόνιμα όμως στη ζωή η εκμετάλλευση, η ανέχεια, ο πόλεμος, ο θάνατος. Επειδή και δεν θέλουμε αλλά και δεν μας επιτρέπεται, συνεχίζεται να μας ορίζει η πραγματικότητα του ισχυρότερου, του κυρίαρχου, του ανώτερου. Στις «δυτικές» κοινωνίες αλλά και παγκόσμια επιφυλάσσεται η δυνατότητα του δούλου- καταναλωτή ή σκέτα του δούλου μέχρι να ξεψυχίσει γιατί έτσι και αλλιώς και που ζούσε τι καταλάβαινε; Για τη δημοκρατία, το σοσιαλισμό, τις θρησκείες, την οικονομία της αγοράς, την «ελεύθερη έκφραση της προσωπικότητας κτλ.», για το χρήμα, για τη μόλυνση, για τους πολέμους, για τη φρίκη. Αλλά η σωτηρία και η λύτρωση μέχρι και σήμερα δεν έχει φθάσει και δεν χρειαζόταν να στηρίζεται η ανθρώπινη ζωή στην προσδοκία του μελλοντικού σωτήριου γεγονότος ή στην πίστη σε κάτι ανώτερο. Να αποδεχτούμε τη μοίρα μας μέχρι να πεθάνουμε από φυσικό ή άλλο τρόπο, όπως συμβαίνει μέχρι σήμερα; Δεν μπορεί να αλλάξει η πραγματικότητα προς όφελος του πλανήτη και του ανθρώπου, του ανθρώπου ως ατομικού και κοινωνικού όντος κι όχι του διαχωρισμένου, υποταγμένου, ισχυρού και εκμεταλλευόμενου (και άλλα συναφή) όντος;

Σ' αυτή την εποχή μοιάζει ξανά σαν να σταμάτησε η ζωή του ανθρώπου για να αφουγκραστεί το θάνατο που την πλησιάζει. Δεν σκέφτεται, δεν ζει, δεν ενδιαφέρεται να ζήσει, τραβά το δρόμο του θανάτου και υποδύεται πως όλα είναι εντάξει, βρίσκει απαντήσεις, εξηγήσεις και δικαιολογίες για να καλύψει τη φρίκη στην πραγματικότητα του, εναποθέτει τη ζωή του στην κυριαρχία, στην εξουσία της οικονομικής ζωής, στην εμπορευματική αξιοποίηση της επιστήμης, της επιστήμης που έχει γίνει το βασικότερο εργαλείο αποτελεσματικοποίησης του ελέγχου και της αναπαραγωγής της κυριαρχίας ενώ όλοι οι «επιστήμονες» σπεύδουν να γίνουν σκλάβοι της εξουσίας και υποτιθέμενοι εκφραστές της διαφορετικά απλά παύουν να ασχολούνται με το αντικείμενο της επιστήμης τους αφού είναι αδύνατο να αναπαραχθούν υλικά.

Από τις διαδηλώσεις στο Seattle (Η.Π.Α.) το Νοέμβριο του 1999, στην Washington (πρωτεύουσα των Η.Π.Α.), στη Νίκαια, στην Πράγα (Σεπτ'2000), στο Γκέτεμποργκ (Ιούνιος 2001) και στη Γένοβα (Ιούλιος 2001) φαίνεται να εκδηλώνεται μία αντιπαράθεση μέρους της κοινωνίας των οικονομικά «ανεπτυγμένων» χωρών. Η

αναμενόμενη καταστολή στο Γκέτεμποργκ και τη Γένοβα, δεν προμηνύει παρά ότι παρακολουθούμε να προκύπτει στη σφαίρα του ελέγχου της ατομικής και κοινωνικής ζωής. Πραγματικά, μια νέα τάξη πραγμάτων έχει επιβληθεί και συνεχίζει να οργανώνεται προς την κατεύθυνση της βίαιης και συναινετικής σταθεροποίησης και αναπαραγωγής της. Πόλεμοι, κρατική καταστολή, εξάπλωση των μεθόδων και τρόπων ελέγχου, συρρίκνωση της ατομικής και κοινωνικής ζωής στο σημείο της υποδούλωσης και της μισθωτής σκλαβιάς, αυτός είναι ο κόσμος που διαμορφώνεται στην πολιτική και κοινωνική διάσταση του, συνεπώς χώρος για «πισώπлатες» μαχαιριές και συναινετικές νομιμοποιήσεις δεν υπάρχει και δεν επιτρέπεται να υπάρξει, για τη ζωή μας τώρα και για τη ζωή μας αύριο.

Και ποια είναι η κυριαρχία στη «νεωτερική εποχή», ποια είναι η «αυτού εξοχότητα»;

Η «αυτού εξοχότητα» καπιταλιστική οικονομία που διεξάγει την παραγωγή και τη διανομή του πλούτου της κοινωνίας. —«Υπάρχει πάντα κάποιος που αποφασίζει για λογαριασμό μας». «Κράτος εν κράτει», πεδίο που συγκεντρώνει το σύνολο των ζωτικών δραστηριοτήτων, στοχεύει στην κυριαρχία της ιδιωτικής οικονομικής δραστηριότητας, στην εξάπλωση της δραστηριότητας της αγοράς σε κάθε περιοχή της οικονομικής και κοινωνικής ζωής, κατευθύνει και κυριαρχεί στην ανάπτυξη της τεχνολογίας. Ο νόμος της είναι ο νόμος της αγοράς, δηλαδή ο νόμος του ισχυρότερου. Επικυρώνει και εξυμνεί τις χρηματαγορές, την επιστροφή δηλαδή σε ένα είδος ριζικού καπιταλισμού, χωρίς κάποιο άλλο κανόνα ή νόμο παρά εκείνον του μέγιστου κέρδους, ενός καπιταλισμού ωμού και αχαλίνωτου πλην όμως εξορθολογισμένου. Μετέβαλλε και συνεχίζει να μεταβάλλει την οργάνωση της κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής ζωής όσο καμία άλλη μεταβολή στην ανθρώπινη ιστορία. **-Κατόρθωσε να μεταβάλλει μέχρι και το κλίμα του πλανήτη, την ίδια τη φύση, ότι θεωρούνταν αιώνιο, θεμελιώδες, ζωογόνο-**. Δεν ενδιαφέρεται παρά για το κέρδος και μονοπωλεί το φαινόμενο της ζωής προκειμένου να συσσωρεύει και να επενδύει κεφάλαιο και κέρδη. Η παγκόσμια αγορά ενοποιείται πολιτικά γύρω από αυτά που, ανέκαθεν, θεωρούνται

γνωρίσματα της κυριαρχίας: τις στρατιωτικές, νομισματικές, επικοινωνιακές, πολιτιστικές και γλωσσικές εξουσίες. Είναι ο αδιέξοδος μονόδρομος όπου βαδίζει αναγκαστικά κάθε ανθρώπινη κοινωνία;

Χρειάζεται να δράσει αποφασιστικά η οργανωμένη συλλογικότητα που υπό συνθήκες θα ήταν σε θέση να αντιπαρατεθεί στη γενικευμένη επιδρομή της καπιταλιστικής κυριαρχίας;

Κατά τη γνώμη μας χρειάζεται, μόνο που για να σταθεί χρήσιμη και αποτελεσματική θα πρέπει να απορρίψει τις θεωρίες και την πρακτική του παρελθόντος που την έθεσαν στην απομόνωση δηλαδή: την εργαλειοποίηση της προς όφελος της ιδιωτικής/επιχειρηματικής και κρατικής εξουσίας, την οργάνωση της εκ των άνω, την ολιγαρχική της δομή (λίγοι αποφασίζουν, οι πολλοί ακολουθούν και στηρίζουν την ευημερία των ολίγων) τον περιορισμό της δράσης της σε επιμέρους ζητήματα που αχρηστεύουν την προοπτική της δραστηριότητας της στο καθολικό καθημερινό παρόν.

Μια λογική ουτοπία, όπως πολλοί πλέον επισημαίνουν, διαισθάνονται ή επιθυμούν, χρειάζεται να αρθρωθεί, να εκφραστεί, να αντιπαρατεθεί, να εκφραστεί πολύμορφα στην οικονομική, κοινωνική και πολιτική διάσταση της ζωής.

Γιατί το κοινό καλό, το κοινωνικά χρήσιμο, ποτέ δεν ταυτίστηκε με το «ιδιωτικό», την ιδιωτική/επιχειρηματική εξουσία ή το «εθνικό»/ «αυτοκρατορικό», την κρατική/ηγεμονική εξουσία και την κυριαρχία που αυτές ασκούν προς αποκλειστικά δικό τους όφελος. Γιατί χρειάζεται πραγματικά να συνειδητοποιηθεί ότι το κοινό καλό, το χρήσιμο για την κοινωνία και τον άνθρωπο, είναι αποφασιστικό στη ζωή όπως και στον τρόπο και τις σχέσεις παραγωγής πολύ περισσότερο από ότι το επιχειρηματικό/βιομηχανικό/εταιρικό συμφέρον ή το συμφέρον του «έθνους --κράτους» που χρειάζονται την κοινωνία μόνο για να αναπαράγουν την κυριαρχία τους και την υλική τους δύναμη, όντας οι ίδιοι ανίσχυροι να διατηρηθούν και να επιβιώσουν χωρίς τους μισθωτούς ή μη δούλους τους, χωρίς την εργασία της κοινωνίας, χωρίς την εκμετάλλευση της φύσης, της κοινωνίας, του ανθρώπου.

- Κάποτε ας κάνουμε εμείς την ιστορία των χρόνων μας -

ΚΛΙΚ...

ΟΤΑΝ ΑΝΑΒΕΙ η **TV**... ΑΡΧΙΖΕΙ η ΖΩΗ!

ΑΓΑΠΗΤΟΙ
ΘΑΛΟΘΕΡΑ
ΦΑΝΗΤΕΡΑ ΣΑΣ.
ΟΙ ΕΔΗΣΕΙΣ
ΟΠΩΣ ΤΙΣ ΕΙΔΕ
Ο ΣΤΑΘΜΕΥΣ...

ΕΝ ΨΥΧΡΟ
ΕΚΤΕΛΕΣΗ
ΕΛΛΗΝΑ ΑΠΟ
ΑΛΒΑΝΟΥΣ ΣΤΗΝ
ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ,
ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΑ ΜΑ-
ΤΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΡΗΣ
ΦΙΛΗΣ ΤΟΥ. ΠΕΙΡΑ-
ΞΑΝ ΤΗΝ ΣΥΝΘΑΔΟΥ
ΚΑΙ ΕΠΕΙΔΗ ΕΚΕΙΝΟΣ
ΑΝΤΕΡΑΣΕ ΤΟΝ ΠΥΡΟ-
ΒΟΛΗΤΑΝ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ.
ΑΔΙΣΤΑΚΤΟΙ
ΑΛΛΟΔΑΠΟΙ
ΠΙΣΤΟΛΕΡΟ
ΣΚΟΤΕΣΑΝ

ΓΙΑ ΑΣΗΜΑΝΤΗ ΑΦΟΡΜΗ
ΑΝΥΠΟΨΙΑΣΤΟ ΠΟΛΙΤΗ. ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ ΣΥΝΕΒΗ ΧΘΕΣ ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ
ΜΕΤΑ ΤΙΣ 12 ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ, ΟΤΑΝ
Ο 33ΧΡΟΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ ΖΑΓΑΡΕΛΟΣ
ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗ 17ΧΡΟΝΗ ΦΙΛΗΤΟΥ

ΠΕΡΠΑΤΟΥΣΑΝ ΑΝΕΜΕΛΟΙ ΣΤΗΝ
ΟΔΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΣΤΗΝ
ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Η ΝΥΧΤΕ-
ΡΙΝΗ ΤΟΥΣ ΕΞΕΔΩΣ ΘΑ ΟΛΟ-
ΚΛΗΡΩΝΟΤΑΝ ΜΕ ΕΠΙΣΚΕΨΗ
ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΕΝΟΣ ΦΙΛΟΥ.
ΔΥΟ ΝΕΑΡΟΙ ΠΟΥ ΕΞ-

ΠΡΟΒΑΛΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΑ-
ΔΙ ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΠΕΙΡΑΖΟΥΝ
ΤΗ 17ΧΡΟΝΗ ΚΟΠΙΛΑ. Ο
ΖΑΓΑΡΕΛΟΣ ΑΝΤΕΡΑΞΕ
ΚΑΙ ΖΗΤΗΣΕ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ.
ΤΟΤΕ ΕΝΑΣ ΝΕΑΡΟΣ
ΔΕΝ ΔΙΣΤΑΣΕ ΝΑ
ΒΓΑΛΕΙ ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΡΟ-
ΦΟ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟΝ ΠΥΡΟ-
ΒΟΛΗΣΕΙ ΕΝ ΨΥΧΡΟ.
Η ΣΦΑΙΡΑ ΑΥΤΗ
ΣΤΑΘΗΣΕ ΑΡΚΕ-
ΤΗ ΓΙΑ

ΝΑ ΚΟΠΕΙ ΑΔΟ-
ΞΑ ΤΟ ΝΗΜΑ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ
33ΧΡΟΝΟΥ, ΠΑΤΕΡΑ ΔΥΟ
ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ.

ΑΤΑΝΑΚΤΙΣΜΕΝΟΙ ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΒΛΕ-
ΠΟΥΝ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΟΥΣ ΝΑ ΘΥΣΙΕΤΑΙ
ΣΤΟ ΕΛΕΟΣ ΑΛΒΑΝΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ.

ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ, ΑΛΒΑ-
ΝΟΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ
ΑΥΤΟΠΤΕΣ ΜΑΡΤΥΡΕΣ
ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ ΝΑ
ΛΗΣΤΕΥΕΙ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ
ΣΤΟ ΧΟΛΑΡΓΟ ΑΦΟΥ ΕΚ-
ΤΗΣΕ ΜΕ ΑΙΧΜΗΡΟ
ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΝ

50ΧΡΟΝΟ ΠΕΡΙ-
ΠΤΕΡΑ ΠΡΟΣΠΑ-
ΘΗΣΕ ΝΑ
ΑΡΠΑΞΕΙ ΤΙΣ
ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ
ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ
ΕΓΙΝΕ ΑΠΙΛΗΠΤΟΣ
ΑΠΟ ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΥ
ΚΑΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ
ΕΣΤΟ ΣΚΟΤΑ

ΡΟΥΜΑΝΟΣ ΑΦΟΥ ΕΙΣΕΒΑΛΕ
ΣΕ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΠΡΕΤΟΥ ΟΡΟ-
ΦΟΥ ΣΤΑ ΠΑΤΗΣΙΑ ΣΕ ΟΤΕ
ΣΕ 60 ΧΡΟΝΗ ΠΑ ΝΑ ΤΗΝ
ΛΗΣΤΕΥΕΙ. Ο ΡΟΥΜΑΝΟΣ
ΑΦΟΥ ΚΤΥΠΗΣΕ
ΤΟ ΑΓΡΙΟΤΗΤΑ ΤΟ
ΜΕ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΑΓΡΙΟΤΗΤΑ ΤΗΝ
ΘΥΜΑ ΜΕ ΕΝΑ ΜΑΧΑΙΡΙ ΤΗΝ
ΕΞΥΡΕ ΣΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΟΠΟΥ
ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ ΝΑ
ΚΑΝΕΙ ΤΟ
ΠΙΤΕΝΑ

..ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗΣΑΣ
ΒΛΕΠΕΤΑΙ ΤΑ ΙΧΝΗ
ΤΟΥ **ΑΙΜΑΤΟΣ** ΠΟΥ
ΑΦΗΣΕ ΤΟ ΘΥΜΑ
ΣΤΑ ΜΑΡΜΑΡΑ..

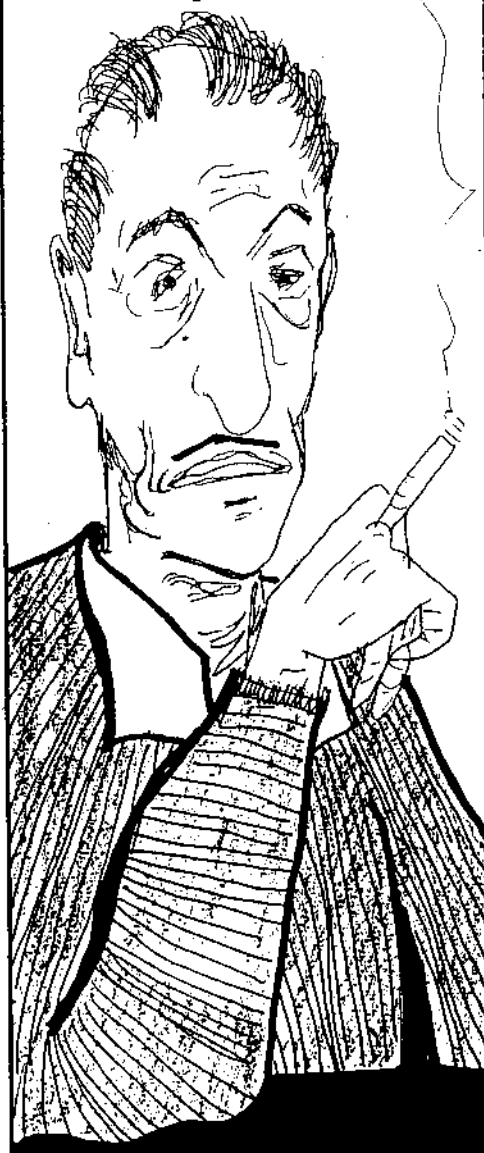
..ΚΑΘΩΣ Ο ΡΟΥ-
ΜΑΝΟΣ ΤΟ ΜΕΤΕ-
ΦΕΡΕ ΣΤΟ ΜΠΑΝΙΟ
ΣΕ **ΑΚΤΟ** ΤΟ
ΠΛΑΝΟ ΒΛΕΠΕΤΑΙ

..ΤΟ **ΜΙΣΟΚΑΝΕΝΟ**
ΠΡΟΒΛΗΜΑ
Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΕ
ΣΕ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΕΣ ΥΠΟΠΤΩΝ
ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟ ΕΓΚΛΗ-
ΜΑ.. —
ΡΕΣΙΔΑ ΣΥΝΕΠΗΦΘΗ
ΓΙΑ ΠΟΡΝΙΑ..

ΚΟΛΟΑΛΒΑΝΟΙ

ΚΟΛΟΕΓΩΝΟΙ

ΑΜΑΝ!
ΕΝΑ ΜΟΝΟ!

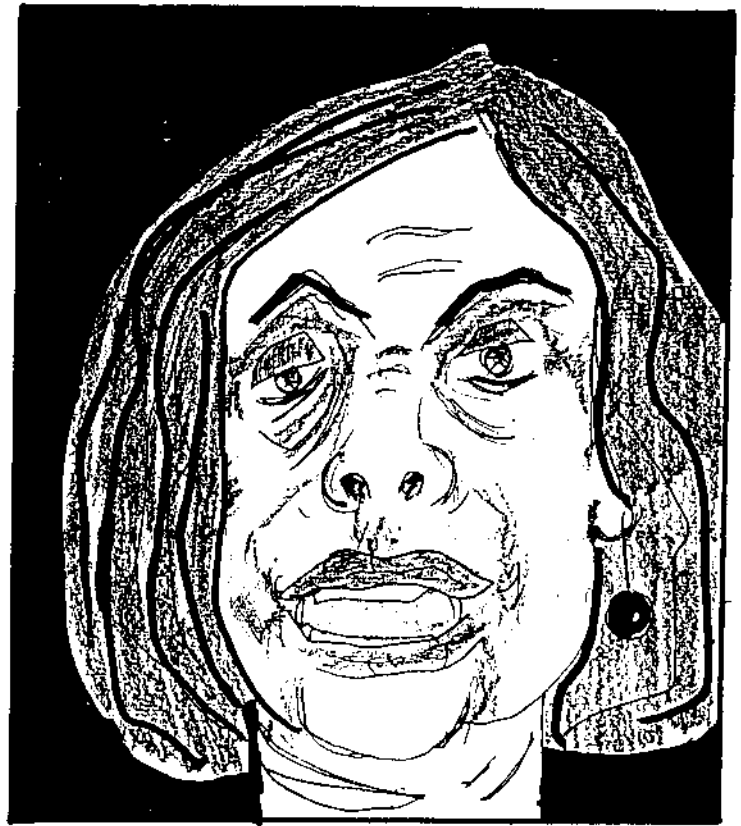

οο ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ ΣΑΣ
ΒΛΕΠΕΤΑΙ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΗ
ΡΟΣΙΑΑ ΠΟΥ ΕΙΧΕ
ΜΕΤΑΤΡΕΨΕΙ ΤΟ ΔΙΑΜΕ-
ΡΙΣΜΑΤΗΣ ΣΤΗ ΚΥΨΕΛΗ
ΣΕ ΠΑΡΑΝΟΜΟ ΟΙΚΟ
ΑΝΟΧΗΣ οοο

ΔΕΝ ΚΑΘΟΝΤΑΝ ΣΤΗΝ
ΧΩΡΑ ΤΗΣ Η ΠΟΥΤΑΝΑ..
ΕΙΡΘΕ ΕΔΩ ΝΑ ΓΑΜΗΘΕΙ!

ΠΟΥΤΑΝΕΣ

ΚΑΘΟΔΕΞΟΥ!

Η ΧΩΡΑ ΜΑΣ
 ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ!!... ΟΧΙ
 ΦΤΑΙΝΕ ΟΙ ΞΕΝΟΙ!!... ΔΕΝ
 ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΙΑ ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΣΤΙΣ ΠΑΝΙΕΣ ΑΙΕΕΣ.
ΠΑΤΡΙΔΑ... ΟΡΗΣΚΕΙΑ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ... ΕΡΓΑΣΙΑ...
ΤΙΠΟΤΑ!!!!

ΟΙ ΕΚΔΕΣΟΙ
 ΦΤΑΙΝΕ
 ΟΙ ΑΛΛΟΤΟΝΟΙ
 ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ
 ΓΕΝΙΣΕ ΟΙ
 ΕΛΛΑΔΑ
 ΞΕΝΟΥΣ

ΕΓΩ ΟΜΩΣ ΞΕΡΩ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ
 ΓΙΝΕΙ... ΕΓΩ ΞΕΡΩ!!!

ΕΓΩ ΞΕΡΩ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ!!

..ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΧΘΕΣΙΝΑ ΒΡΑΔΙΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ
ΑΛΛΟΔΑΤΩΝ ΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΕΣΤΙΜΑ ΠΡΟΣ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ
ΓΙΑ ΕΞΕΘΑΡΙΣΜΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΩΝ ΜΕΤΑΧ
ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗΣ ΣΠΕΙΡΑΣ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ. ΚΑΠΟΙΟΙ
ΚΥΚΛΟΙ ΕΙΚΑΖΟΥΝ ΠΡΟΣ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ
ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΕΓΓΛΗΜΑ ΔΕΝ ΣΥΜΦΟΝΟΥΜΕ
ΔΙΟΤΙ ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΕΝ..

..ΕΙΜΑΣΤΕ ΡΑΤΣΙΣΤΕΣ .ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ
ΦΙΛΟΞΕΝΟΥΝ ΜΕ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΕΙΚΑΣΙΕΣ ΑΥΤΕΣ ΜΑΣ ΠΡΟΣΒΑΛΟΥΝ
ΩΣ ΛΑΟ ΚΑΛΟ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΓΟΝΤΑΙ.
ΠΕΡΝΑΜΕ ΤΩΡΑ ΣΕ ΜΙΑΝ ΑΛΛΗ
ΕΙΔΗΣΗ..

ΒΟΥΛΓΑΡΟΣ ΣΦΟΤΩΣΕ ΜΕ ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΟ
ΤΡΟΠΟ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΗ ΑΦΟΥ ΠΡΟΤΑ ΤΗΝ
ΒΙΑΣΕ ΤΟ ΠΡΟΤΟΡΑΝΕΣ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ..

..ΣΧΝΕΔΗ...ΔΙΑΚΟΠΤΟΥΜΕ
ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΤΗΛΕΘΕΑΤΕΣ ΓΙΑ ΝΑ
ΣΑΣ ΜΕΤΑΔΕΙΞΟΥΜΕ
ΖΩΝΤΑΝΑ..ΑΠΟ..

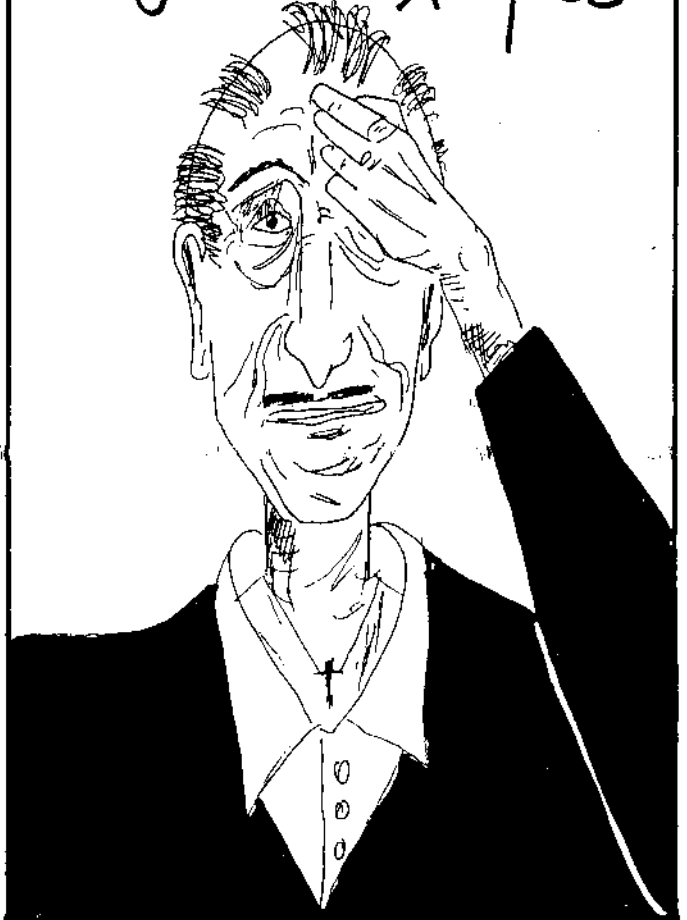

ΤΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙ-
ΣΚΟΠΟΥ Κ.
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

...ἅγιος ὁ θεὸς...

...ἅγιος νεκρὸς..

...ἅγιος ἀθάνατος...

...ἐλέησων ἡμᾶς...

« ότι ανήκει σε κάθε ζωή, που βιώνεται κατασκευασμένα και υπό εκμετάλλευση, ανήκει πρωταρχικά στους κατασκευαστές της και τους εκμεταλλευτές της» - Χ.Β.

Προκατάληψη: είναι μια σταθερή άποψη, που έχει υιοθετηθεί σαν στερεότυπο πλαίσιο και «πιστεύω», δίχως αντικειμενική ή κριτική εξέταση. Είναι αντισταθμιστικά υποκατάστατα λύσεων. Καθώς δεν μπορούν να αντιμετωπισθούν οι πραγματικές αιτίες, οι αντιδράσεις μετατοπίζονται σε άλλες κατευθύνσεις. Τα θύματα της κρίσης αναζητούν υποκατάστατα σαν στόχους της επιθετικότητας τους. Αποτελούν παράλογους προσανατολισμούς της συμπεριφοράς κοινωνικών ομάδων ή ατόμων. Οι προκαταλήψεις μπορούν να ορισθούν σαν αρνητική ή απορριπτική στάση απέναντι σε κάποια ομάδα, στην οποία αποδίδονται αρνητικές ιδιότητες, σαν προϊόν στερεότυπων αντιλήψεων οι οποίες χάρη στην συναισθηματική επιβάρυνση δεν είναι εύκολο να διορθωθούν, ακόμη κι όταν καταρριφθούν στην πράξη. Ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό των κοινωνικών προκαταλήψεων, που οδηγούν σε διακρίσεις σε βάρος μειονοτήτων, είναι η διάρκεια. Οι στερεότυπες προκαταλήψεις αποδεικνύονται εξαιρετικά ανθεκτικές στο χρόνο, ιδίως όταν συνδεθούν με αισθήματα ενοχής των μελών της πλειοψηφίας. Οι εμπειρίες των ατόμων που υπόκεινται σε προκαταλήψεις, επηρεάζουν τη συμπεριφορά τους, σαν να ήταν οι προκαταλήψεις αυτές. Δεν θα υπήρχαν (μάλλον) προκαταλήψεις αν κάθε άτομο ήταν σε θέση να αναλύσει και να κρίνει ικανοποιητικά τις πράξεις του εκ των προτέρων: η εμπειρική βάση των ατόμων είναι πολύ μικρή σε σύγκριση με το πλήθος των πληροφοριών που χρειάζονται για την εξέταση και την ανάλυση κάθε μεμονωμένης απόφασης. Η απολίθωση μιας άποψης σε άκαμπτη προκατάληψη οφείλεται σε αδυναμία εξέτασης της συγκεκριμένης άποψης, με βάση τις προσωπικές εμπειρίες του ατόμου, ώστε να διαπιστωθεί αν μπορεί να θεωρηθεί σωστή ή όχι. Η αδυναμία αυτή δεν είναι μόνο μια υποκειμενική έλλειψη ικανοτήτων αλλά και μία συνέπεια του καταμερισμού εργασίας. Συνήθως τα άτομα δεν έχουν τη δυνατότητα (ή παραιτούνται από αυτή) να ξεπεράσουν τα πλαίσια του καταναλωτή απόψεων, και έτσι προκύπτει μία ταύτιση με τις απόψεις της πλειοψηφίας, σαν προσαρμογή και απάντηση στην ανάγκη για («σωστές») απόψεις. Κάθε προκατάληψη εντάσσεται στο γενικότερο σύστημα προκαταλήψεων και όπου υπάρχει προσπάθεια κατάργησης προκαταλήψεων, εμφανίζονται αντιδράσεις εν είδει «μηχανισμών άμυνας».

Προβολή: είναι μια διαδικασία με την οποία το υποκείμενο απομακρύνει από τον εαυτό του ιδιότητες, συναισθήματα και επιθυμίες με τις οποίες δεν μπορεί να συμβιβασθεί και τις στρέφει προς εξωτερικούς στόχους, είτε αυτοί είναι πρόσωπα είτε αντικείμενα και καταστάσεις. Από τις περισσότερο επικίνδυνες θεωρούνται οι μορφές συλλογικής προβολής, οι οποίες στρέφονται εναντίον ανυπεράσπιστων, συνήθως, μειονοτήτων (αντισιμιτισμός, ρατσισμός). Χάρη στην προβολή αυτή δημιουργούνται εχθρικά πρότυπα, με τα οποία μπορούν να αποπροσανατολισθούν με ευκολία οι κοινωνικές και πολιτικές δυσκολίες.

Στερεότυπο: είναι μια συναισθηματικά φορτισμένη, θετική ή αρνητική αντίληψη σχετικά με πρόσωπα και ομάδες. Χαρακτηρίζεται από μία αμετακίνητη προσκόλληση σε πρότυπα ή αντιλήψεις που έχουν επιλεγεί στο παρελθόν. Τα στερεότυπα είναι προϊόντα της κοινωνίας: μαθαίνονται, μεταβιβάζονται και καθορίζουν τον τρόπο σύλληψης των πραγματικών δεδομένων, πολύ πριν το υποκείμενο αποκτήσει τη δυνατότητα σύγκρισης με προσωπικές του εμπειρίες.

Μαζική επικοινωνία: τυφλή αφομοίωση αυθαίρετων «μηνυμάτων» που οδηγούν σε μόνιμη εξάρτηση από εξωτερική καθοδήγηση.

(: συνεχίζεται στο επόμενο τεύχος)

20 ερωτικά ποιήματα
του Γιώργου Σαραντάρη

‘ Μόνος εσύ ο αιρετικός της ύλης αλλ’
ομόθρησκος των αετών το ύστερο άλμα
Τόλμησες. Και οι ποιμένες σε είδαν της Πρεμετής
Μεσ’ στης άλλης χαράς το φως να οδοιπορείς

πιο νέος ’

Ο.Ελύτης : « Τα ετεροθαλή »

Έλα

Η μουσική θα παίζει

Το σώμα στην ενθύμηση θα κρούει

Θα κρούει

“Ανάμεσα στους μεγάλους ποιητές μας που κατά το Σεφέρη «δεν ήξεραν ελληνικά» θα πρέπει χωρίς αμφιβολία να προσμετρήσουμε και το όνομα του Γιώργου Σαραντάρη”.

Ο Γιώργος Σαραντάρης γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη τον Αύγουστο του 1908. Το 1912 μεταναστεύουν οικογενειακώς στην Μπολόνια της Ιταλίας. Από το 1914 ως το 1930 φοιτά σε ιταλικά σχολεία και κατόπιν στη νομική σχολή του πανεπιστημίου της Μπολόνια και στο πανεπιστήμιο της Ματσεράτα, απ’ όπου πήρε το δίπλωμα του και γίνεται το 1930 διδάκτορας της νομικής σχολής.

Το 1931 έρχεται στην Ελλάδα για προκειμένου να στρατευτεί αλλά και να εργαστεί χωρίς να ξέρει την ελληνική γλώσσα. Στην Αθήνα γνωρίζεται με μέλη της «δεοκρατικής φιλολογικής ομάδας του πανεπιστημίου Αθηνών» καθώς και με τον Οδυσσέα Ελύτη με τον οποίο αλληλογραφεί. Επιστρατεύεται το 1940 και βρίσκεται στο αλβανικό μέτωπο ως απλός στρατιώτης. Διακομίζεται εξασθενημένος από τις κακουχίες στην Αθήνα όπου πεθαίνει το 1941. Ο Οδ. Ελύτης γράφει στα «Ανοιχτά χαρτιά» ότι η στράτευση του Γ.Σαραντάρη στην πρώτη γραμμή του μετώπου ήταν ότι πιο ολέθριο μπορούσε να του συμβεί.

Όσο ζούσε δημοσίευσε τις ποιητικές συλλογές «Αγάπες του χρόνου» 1933, «Τα ουράνια» 1934, «Αστέρια» 1935, «Γράμματα σε μια γυναίκα» 1936, «Στους φίλους μιας άλλης χαράς» 1940. Πνεύμα βαθιά φιλοσοφημένο δημοσιεύει και μια σειρά εξαιρετικών δοκιμίων : « Συμβολή στη φιλοσοφία της ύπαρξης» 1937, « Η παρουσία του ανθρώπου» 1938, « Δοκίμιο Λογικής σαν θεωρία του απολύτου και του μη απολύτου» 1939. Από το σύνολο των χιλίων πεντακοσίων περίπου ποιημάτων που έγραψε στη σύντομη ζωή του ο Γ.Σαραντάρης, τα δύο τρίτα περίπου είναι γραμμένα στα ελληνικά και τα υπόλοιπα στα ιταλικά.

Ο καθηγητής φιλοσοφίας Γ.Μουρέλος που γνώριζε προσωπικά το Γ.Σαραντάρη αναφέρει : « ...Το γεγονός ότι ο Σαραντάρης χρησιμοποιεί την ελληνική γλώσσα μ’ έναν τρόπο δικό του που μας θυμίζει το Σολωμό, που γνώριζε καλύτερα τα ιταλικά από τα ελληνικά, προσθέτει μια ιδιαίτερη απόχρωση στα γραπτά του. Γιατί οι λέξεις κρατούν μια πρωτόγνωρη γοητεία, έχουν ένα ποιητικό βάρος δικό τους, που εμείς με την καθημερινή χρησιμοποίηση της γλώσσας έχουμε ξεχάσει. Η ελληνική γλώσσα μεταδίδει μια άλλη αίσθηση, αποκτά μια άλλη απόχρωση τόσο μέσα στα ποιήματα όσο και στα πεζά του».

Από τα 650 περίπου «ελληνικά» ποιήματα του Γ.Σαραντάρη έχουν επιλεγεί τα 20 ερωτικά που ακολουθούν.

Νηνεμία

Νηνεμία

Αλλά πιάνει βροχή

Σε απόσταση ονείρου

Η χλόη κλαίει

Και τα χείλια

έχουνε την υγρασία

Του καρπού

Τον πόνο και το φλοίσβο

Της ιτιάς

Ω, το γέλιο της αυγής

Που ξύπνησε στην άκρη του φιλιού

Μέσα στη νύχτα!

Ο πόνος ο ερωτικός

Ο πόνος ο ερωτικός

Που ακούγεται σαν δάκρυ

Από τα στήθια των γυναικών

Φεύγει η πίκρα

Η θάλασσα της αγάπης

Το μεθύσι της ηδονής

Όταν φίλησα τα μαλλιά σου

Όταν φίλησα τα μαλλιά σου

Σε αγάπησα αληθινά

Σε αγκάλιασα μαζί με το κορμί μου

Σε πήρα από το δέντρο

Από τη ρίζα

Όπου γεννήθηκα κι εγώ

Μου φαίνεται πως η άνοιξη

Μου φαίνεται πως η άνοιξη

Σαν κελαηδά με τρέμει

Μην της ζητήσω ένα σκοπό

Να δώσω τον έρωτα μου

Μην της ζητήσω ένα φιλή

Να σου φιλήσω την καρδιά

Να σου χαρίσω δυο φτερά

Και να σε δω δικιά μου.

Έχουν πεθάνει τα μάτια σου;

Έχουν πεθάνει τα μάτια σου,

Και δεν μιλούν πια;

Εγώ παντού ρωτώ,

Αν έχουν πεθάνει τα μάτια σου

Εγώ ρωτώ

Ή μάλλον ντρέπομαι να ρωτήσω

Γιατί όλοι σε ξέρουν ζωντανή

Όλοι σε βλέπουν

Όπου εγώ λείπω

Εκεί βρίσκεσαι

Και αδιάκοπα μιλάς

Ενός φίλιού

Μια κοπιώδης ματιά

Η σκόνη ενός φίλιού

Η μνήμη του μεσημεριού

Που ακόμα καίει

Δεν έχει δροσιά

Μήτε ομίχλη

Το στόμα.

Σ' ένα ωραίο δέντρο

γυναίκα...

Σ' ένα ωραίο δέντρο η γυναίκα

τον ώμο της ακουμπάει

Και πουθενά τα πόδια της δεν στηρίζει

Ο αγέρας φυσάει στα μαλλιά της

Της ανοίγει το στόμα

Η θάλασσα έρχεται σαν ανάμνηση

στ' αυτιά της

Είναι μονάχη γυμνή αλλά δεν κλαίει

Δεν ξέρει πια τον έρωτα και τραγουδάει

Ο ουρανός τη σηκώνει

πάνω απ' τον άνεμο.

Στα φέματα σε φίλησα

Στα φέματα σε φίλησα

Στα φέματα σ' αγκάλιασα

Και τώρα είναι αργά

Φεύγουμε και σπαράζει

Όπως το πουλί ο πόθος

Του ήλιου.

Έλα οι γλάροι μ'αναγγέλλουν

Έλα

Οι γλάροι μ' αναγγέλλουν

Πίσω από την πόρτα σου

Ανοιξε

Τα σύννεφα να πατήσω

Ανοιξε

Να πιώ νερό

Και οι φλέβες μου να τρέξουν

Με το ρυάκι της υγείας

Και τα χρώματα ν' ανθίσουν

Πιο μακριά κι από το χώμα

Πιο μακριά κι από το αίμα

Της δικής μου καρδιάς

Σου στέλνω ακόμα τρία φιλιά

Σου στέλνω ακόμα τρία φιλιά

Λυπήσου τέτοια δώρα

Θα' ρθω στο προσκεφάλι σου

Να δω το πρόσωπο σου

Θ' ανοίξουμε τριαντάφυλλα

Θα κλείσουμε τον ύπνο

Εσύ θα κόβεις όνειρα

Εγώ θα κόβω μήλα.

Της άνοιξης εμέθυσαν

τα μάτια

Της άνοιξης εμέθυσαν τα μάτια

Της άνοιξης τα μάτια ήταν δικά σου

Μελαχρινή και άφογη κοπέλα.

Θέλω συντροφιά τα μάτια σου

Θέλω συντροφιά τα μάτια σου

Μαλακά που ανοιγοκλείνουν

Το μυστικό της ημέρας

Κάποτε μου φίλεψαν ένα σώμα

ένα φως

Τώρα στερούνται τη χλόη

και τον αγέρα

Τα χείλη και την καρδιά

Μα μου αρέσει ο αφρός

Η συγκομιδή των αισθημάτων

Σ' ένα βουβό ουρανό.

Σου είχα ζεστάνει κάποτε τον

ύπνο

Σου είχα ζεστάνει κάποτε τον ύπνο

Με τα φιλιά που άρπαζα από τα δέντρα

Σου είχα ζεστάνει κάποτε τα μάτια

Ήτανε τότε η άνοιξη ένα σώμα

Ένα σώμα ξανθό που κελαηδούσε

Δεν πέραγαν τα μάτια όπως ο χρόνος

Και να αναβλύζεις σ' έβλεπα σαν κρήνη.

Κάποια παλιά γυναίκα...

Κάποια παλιά γυναίκα σε αδράχνει

Όταν εσύ κοιμάσαι με τη σκιά

Των πεθαμένων

Κάτω από τα δέντρα της καρδιάς

Και του αισθήματος

Κάποια παλιά γυναίκα

Με φωνή βραχνή

Αλλά με όψη ήμερη

Μ' ένα χέρι σου κλείνω τον
ύπνο

Μ' ένα χέρι σου κλείνω τον ύπνο
Και τα μάτια σου φτερουγίζουν πλάι
μου

Ονειρεύονται ξανά τον άνεμο
και τα πόδια σου πατάν τη θάλασσα

Μ' ένα σώμα ελαφρό με την άνοιξη
Τραγουδάνε τα χείλη σου.

Κόρη χρυσή...

Κόρη χρυσή, που σ' έντυσε
Ο αγέρας του βουνού
Σε ποια πηγή σαν μούχρωμα
Εφόρεσες το βλέμμα;

Αν μάθω εγώ την τέχνη των πουλιών
Όποιο τραγούδι στον ύπνο σου θα λες
Θα γίνεται κλωνάρι
Κι εκεί θα σου ζεσταίνουν τα φιλιά
Αγριομουριές και καναρίνια.

Απόψε σ' αγαπώ

Απόψε σ' αγαπώ

Το ξέρει η θάλασσα

Το ξέρει το βουνό

Εσύ μονάχα λες πως δεν το ξέρεις

Κι αρπάζεις απ' τον άνεμο το φέμα

Και γίνεσαι γυναίκα και σιιά

Ανάλαφρη Ανάμνηση

Ανάλαφρη ανάμνηση

η πρώτη μου φιλενάδα

ξεκίνησε απ' τη λήθη

κι ήρθε πλάι μου

κι έφερνε στη φωνή της

την παλιά συγκίνηση

μ' όλο που δεν μιλούσε πια

για τότε, για πράγματα που

υπήρξαν...

κι ήτο το πρόσωπο της
βελουδένιο

σαν από δάκρυα που' χανε
στεγνώσει

« Ο εκσυγχρονισμός, του λαϊκισμού, την ευρωπαϊκή ένωση, ω Ολυμπιάδα »

Στην ελληνική πραγματικότητα, που είναι άμεσα σχετική με τη διεθνή, έχει διαμορφωθεί μία κατάσταση που λίγο ή πολύ γνωρίζουμε και αντιλαμβανόμαστε: από τη μεταπολιτευτική, κομματική, λαϊκιστικού, νεοφιλελεύθερου, εκσυγχρονιστικού τύπου, κοινοβουλευτική «δημοκρατία» κι από μία οικονομία που έπαψε να είναι έστω παραγωγική για την ελληνική κοινωνία και παραχώρησε πόρους και τομείς παραγωγής από τη μία στον ιδιωτικό τομέα με τις επί μέρους εκφράσεις του: πολυεθνικές εταιρίες, τράπεζες, κοινοπραξίες εταιρειών («εντόπιες και διεθνικές»), μεγαλοεργολάβους, χρηματιστήριο κ.ο.κ., μέχρι την εξάρτηση της οικονομίας τόσο από το «βόρειοαμερικάνικο» κεφάλαιο αλλά και από τη γραφειοκρατία της Ευρ. Ένωσης που εκφράζει πολιτικά το κυρίαρχο «ευρωπαϊκό» κεφάλαιο που ενδιαφέρεται να ξεπεράσει τα όρια του και να ανταγωνιστεί αποτελεσματικότερα την οικονομική υπεροχή του κυρίαρχου «αμερικάνικου» (Η.Π.Α.) κεφαλαίου, όπως και από τη συγκρότηση του ελληνικού κράτους σε ένα κράμα νεοφιλελεύθερης οικονομικής πολιτικής και νεοκορπορατιστικού μοντέλου διακυβέρνησης που σημαίνει ιεραρχημένη συνεργασία κυβέρνησης, «εργοδοτών»-αφεντικών, κομματικοσυνδικαλιστών και κομμάτων.

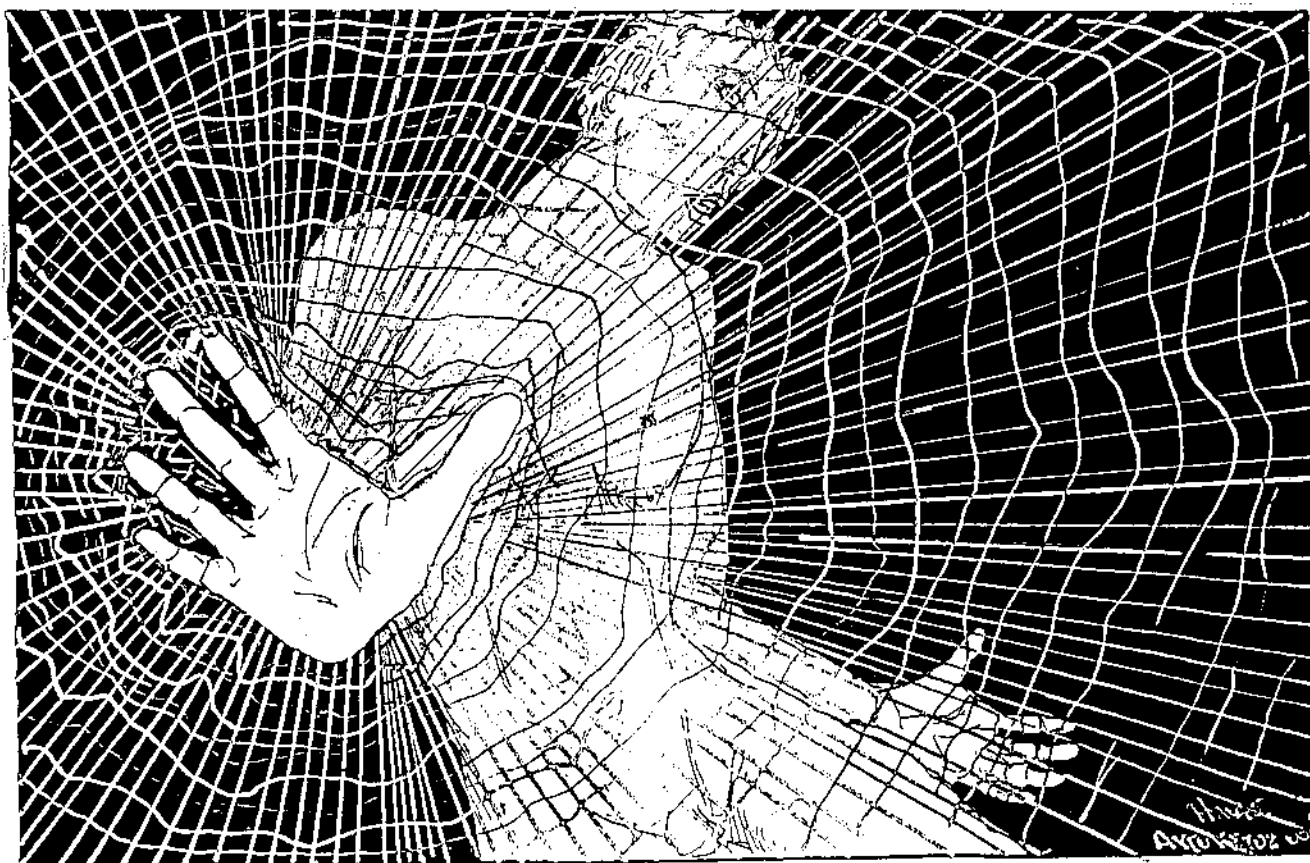
Ο μετασχηματισμός της Ελλάδας σε μία «ημιπεριφερειακή», ελεγχόμενα καπιταλιστική, δομή οικονομικής και κοινωνικής οργάνωσης καλά κρατεί. Από τα τελευταία χρόνια του 1980 και έκτοτε τα νούμερα έπρεπε να διορθωθούν -- η λεγόμενη οικονομική σύγκλιση -- και αυτό σήμαινε πρακτικά ότι η λιτότητα, οι ιδιωτικοποιήσεις, η απώλεια του εισοδήματος για το μεγαλύτερο τμήμα του πληθυσμού και οι συνακόλουθες αυξήσεις των κερδών για το ιδιωτικό κεφάλαιο, η δια του χρηματιστηρίου αναδιανομή του κεφαλαίου και άλλα πολλά έγιναν καθημερινή πραγματικότητα. Όσο πανηγυρίζει η προπαγάνδα και μέρος της κοινωνίας για το νέο νόμισμα (ευρώ) τόσο η σιωπή και η συγκάλυψη σκέπασαν για παράδειγμα την εποχή της χρηματιστηριακής ακμής και της κατακόρυφης παρακμής της με παράλληλη αχρήστευση των δυναμικών παραγωγικών τομέων που παραδόθηκαν είτε σε συμφέροντα ολίγων οικονομικά και πολιτικά ισχυρών είτε πέρασαν σε στάδιο υπολειμτικής και υπαγωγής στις σύγχρονες ανάγκες του κεφαλαίου για παράδειγμα πάλι, οι δημόσιοι οργανισμοί, η αγροτική παραγωγή, η πανεπιστημιακή έρευνα και τεχνολογία κ.ο.κ. Ακόμη χρειάστηκε να πειστεί η «ελληνική» κοινωνία για τους νέους μεγάλους μύθους, τις νέες μεγάλες ιδέες: η μεγάλη ιδέα των ολυμπιακών αγώνων στην Αθήνα, πάνω στην οποία βασίζονται για να κερδοσκοπήσουν οικονομικοί και πολιτικοί ανταγωνισμοί και συμφέροντα. «Η Ελλάδα» με περηφάνια ανακοινώνεται «τρέπεται σε ένα μεγάλο εργοτάξιο». Ο κατασκευαστικός τομέας βρίσκει την άνθηση του κι όλοι, «με τα σάλια να τρέχουν», συνομολογούν στην αναγκαιότητα του: κράτος -- εταιρείες/ επιχειρήσεις και κοινωνία, η τελευταία γιατί βρίσκει λένε εργασία. Η κοινωνία; Όχι απαραίτητα παρά όσοι αντλούν πραγματικό συμφέρον από τις άνω δραστηριότητες και μύθους: εταιρείες (ντόπιες -- κοινοπραξίες- πολυεθνικές), τραπεζικοί οργανισμοί, το εκσυγχρονιστικό κράτος που απορροφά κονδύλια από την Ε. Ένωση και τον προϋπολογισμό για να τρέφει το πελατειακό σύστημα και να εξασφαλίζει την αναπαραγωγή του, να ενισχύει την ταχεία, απότομη οικονομική άνοδο κρατικών και κομματικών παραγόντων, διαμεσολαβητών, μεσαζόντων, να στηρίζει το μέγεθος της προπαγάνδας για το συμφέρον του ιδιωτικού κεφαλαίου και της δικής του πολιτικής δύναμης. Για μακροπρόθεσμη προοπτική και οικονομική δραστηριότητα σε εγχώριους δυναμικούς παραγωγικούς τομείς ούτε μιλιά. Αυτοί απλά αφανίστηκαν, «μας τελειώσανε».

Η προπαγάνδα τα καλύπτει όλα και όπου δεν τα καταφέρνει υπάρχει και η καταστολή, η μισθωτή σκλαβιά, η απειλή παντός είδους βίας. Μια περιφερειακή οικονομία, κυρίως παροχής υπηρεσιών και ισχυρού και εκσυγχρονισμένου πελατειακού συστήματος έχει ήδη εδραιωθεί, πλήρως ευαισθητοποιημένη και εξαρτημένη από την κινητικότητα και τη ρευστότητα που χαρακτηρίζει τη σύγχρονη καπιταλιστική οικονομία της οποίας οι κρίσεις γίνονται συχνότερες και απειλητικότερες και βέβαια... όποιος αντέχει. Η κοινωνία δεν αντέχει απλά επιβιώνει και γίνεται εξαρτησιακά καταναλωτική και δέσμια του οικονομικού συστήματος... ας είναι καλά τα δάνεια, οι μισθοί και ο κοινωνικός ανταγωνισμός ή πιο απλοϊκά όποιος προλάβει χώθηκε, κερδίζει την επιβίωση του με οποιονδήποτε τρόπο, με οποιονδήποτε κόστος με οποιονδήποτε συνθήκη δέσμευσης, το άτομο υπερβαίνει τα όρια του ατομικισμού του και αισθάνεται κοινωνική ενότητα μόνο όταν η προπαγάνδα των εξουσιών και της κυριαρχίας το απαιτήσει.

Η μείωση της ικανότητας του συστήματος ιδιωτικής συσσώρευσης να δημιουργήσει κεφάλαιο καθιστά αναγκαία τη μεγαλύτερη συμμετοχή του κράτους στη διαδικασία συσσώρευσης: επιδoteί κολοσσιαίες εταιρείες, βοηθά τις πολυεθνικές να καθυποτάξουν πληθυσμούς, επιδοτεί τις ερευνητικές και αναπτυξιακές δαπάνες και προσαρμόζει τη φορολογική δομή για να διευκολύνει τις ιδιωτικές εταιρείες να αυξήσουν τα κέρδη τους. Ταυτόχρονα χρειάζεται μια διαδικασία αποπολιτικοποίησης, το κομματικό σύστημα είναι το καλύτερο διαθέσιμο μέσο που διασφαλίζει αυτή την παθητικότητα, μαζί με την καταναλωτικότητα, τη μαζική κουλτούρα, την πανταχού παρούσα και συνεχώς επαναλαμβανόμενη στον αποστασιοποιημένο χωροχρόνο Προπαγάνδα.

0000 ΚΑΙ ΞΑΦΝΙΚΑ Ο ΕΡΩΤΑΣ ΣΕ ΞΕΡΝΑΕΙ ΣΕ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΑΤΙΣΤΙΗ.
ΜΕ ΜΙΑ ΜΑΧΑΙΡΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΜΕΝΕΙΣ ΜΠΑΛΕΤΜΕΝΟΣ
ΣΕ ΙΣΤΟΥΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ 0000

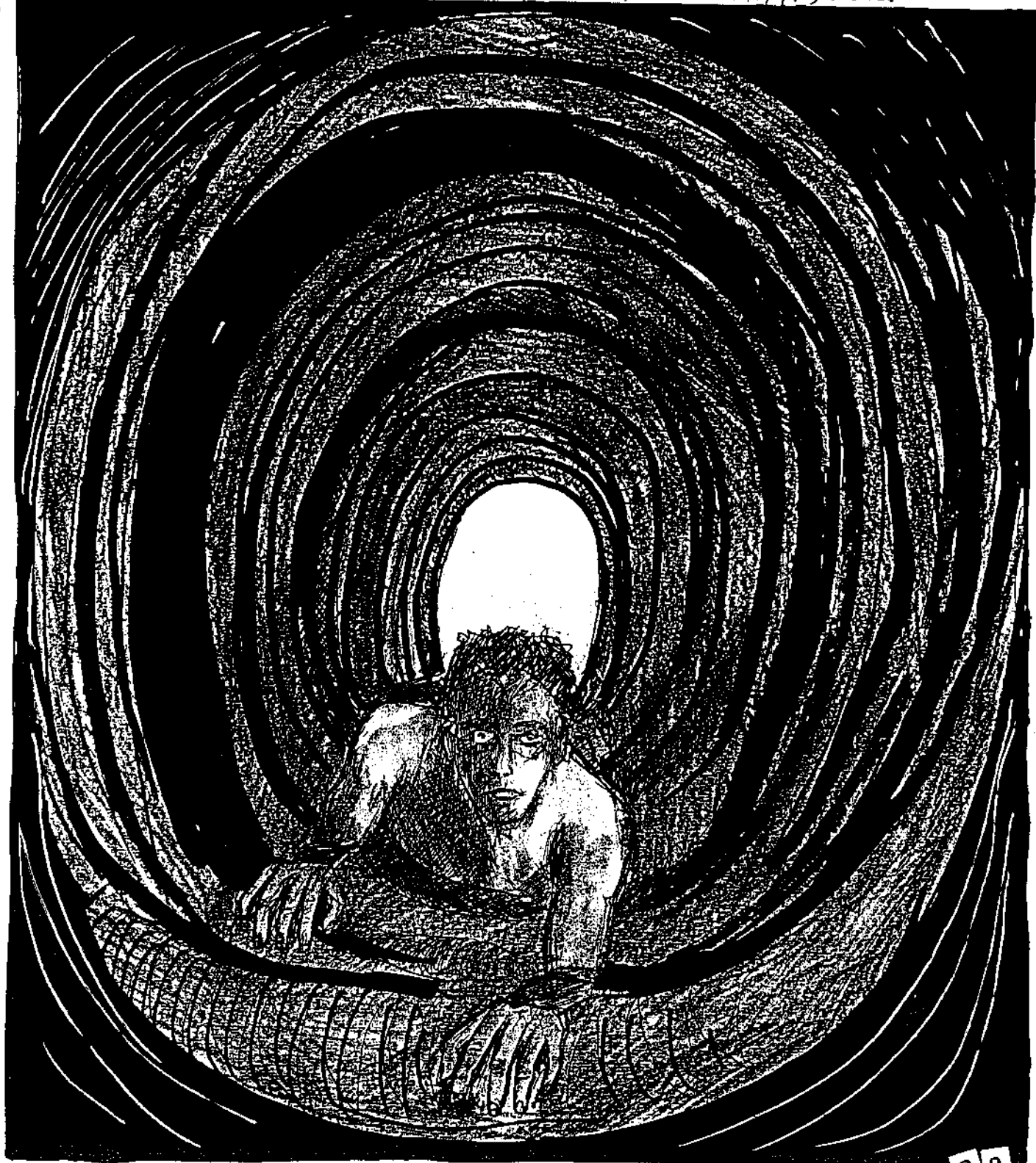

Η ΥΠΕΡΜΝΗΣΤΡΑ.....

ΔΙΑΣΚΕΥΗ: ΤΟΥ FROGUE Η Η ΑΜΑΡΑ ΤΟΥ GAZA

ΙΔΕΑ: ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ "ΥΠΕΡΜΝΗΣΤΡΑ" ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΙΑΝΝΗΜΑΡΑ ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΡΕΥΜΑΤΑ"

..... ΣΕ ΜΑΥΡΟ ΒΑΡΑΘΡΟ. ΑΘΕΡΜΟΣ ΨΗΛΗ ΠΛΑΝΙΕΤΑΙ Ο ΗΛΙΟΣ,
ΣΚΟΤΕΙΝΙΑ ΠΕΦΤΕΙ ΣΤΟ ΧΩΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΟΥΛΗΚΙ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ
ΝΑ ΣΟΥ ΤΡΩΕΙ ΤΗ ΣΑΡΚΑ ΣΟΥ ΣΑΝ ΤΥΨΗ..... ΓΙΑΤΙΣ.....

... ΚΑΙ ...

ΕΝΟΧΙΣΜΟ-Ν...

...ΣΕ
ΚΥΡΙΕΥΟΥΝ...
ΚΑΙ ΒΟΗΘΑΖΕΙΣ
ΣΤΟΝ ΠΟΝΟ...

...ΣΦΙΓΓΟΥΝ ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΣΟΥ,
ΟΛΑ ΘΡΥΜΜΑΤΙΖΟΝΤΑΙ,
ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΙΑ ΘΥΜΗ
ΣΗ ΜΕ ΦΡΙΚΤΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ
ΣΟΥ ΤΣΑΚΙΖΟΥΝ ΤΗ ΚΑΡΔΙΑ
ΣΑΝ ΧΑΡΤΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΟΣ
ΜΕ ΜΑΝΙΑ,
ΣΑΝ ΠΥΡΣΟΣ ΣΤ' ΑΓΕΡΙ Ο
ΙΣΚΙΟΣ ΤΗΣ ΧΟΡΕΥΕΙ ΚΑΙ
ΣΑΝ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΕΣ, ΑΜΕΤΡΕΣ
ΣΚΕΨΕΙΣ ΟΙ ΕΝΘΥΜΗΣΕΙΣ,
ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΖΟΝΤΑΣ ΓΛΥΚΑ
ΜΕΣ ΣΤΟ ΠΥΚΝΟ ΣΚΟΤΑΔΙ
ΣΕ ΔΑΤΚΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΡΕΜΕΙ
Η ΨΥΧΗ ΣΑΝ ΣΒΗΝΕΙ ΣΤΟ
ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΟ...

...ΟΤΑΝ...

ΕΚΤΑΝΑ

...ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ...

ΣΚΟΤΕΙΝΟ!!

..ΕΓΩ..

..ΕΙΜΑΙ!!

..Η ΥΠΕΡΜΝΗΣΤΡΑ!!!

Η ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΜΝΗΜΗ, ΡΟΥΦΟ ΤΟ ΝΕΚΤΑΡ ΤΗΣ, ΚΑΙ ΕΞΠΕΡΝΑΘ ΤΙΣ ΕΝΘΥΜΗΣΕΙΣ...

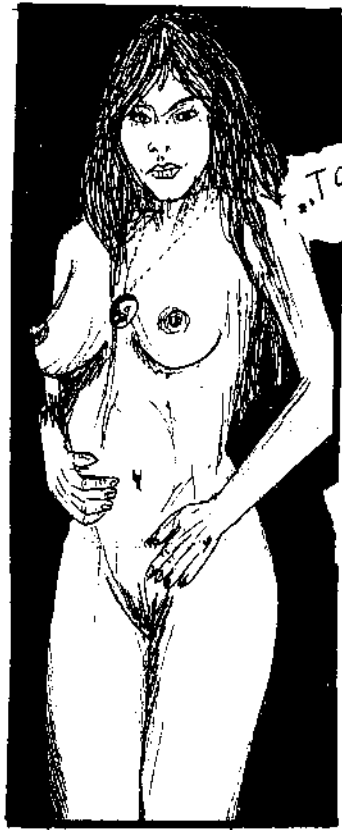

..ΥΠΕΡΜΝΗΣΤΡΑ

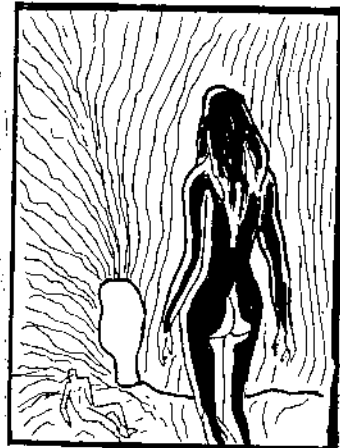
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΟ ΜΟΥ ΓΕΝΟΣ

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ

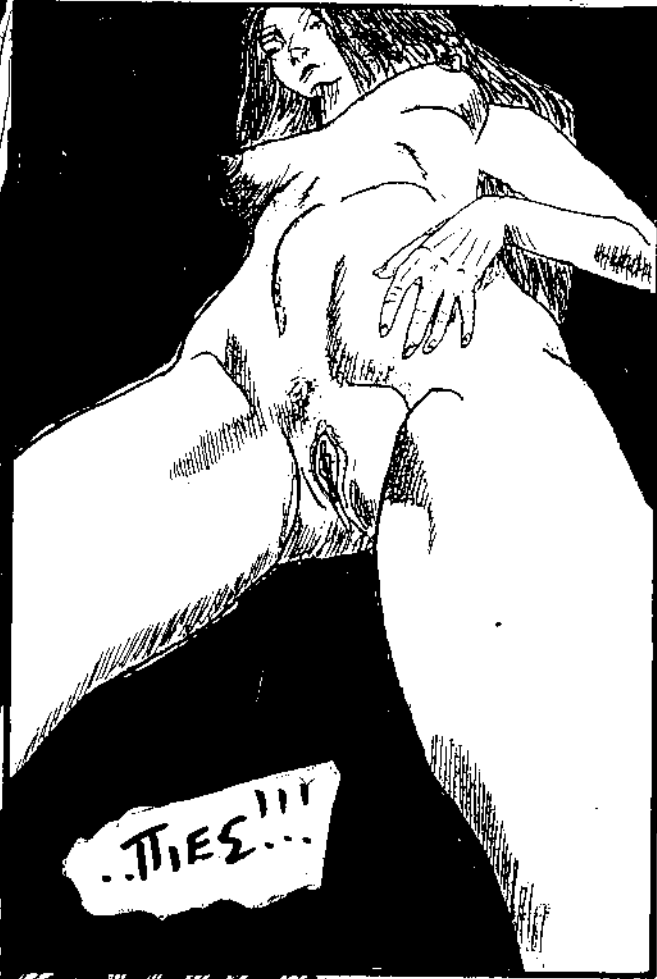
ΕΙΝΑΙ!

..TO ONOMA MOR FINAL

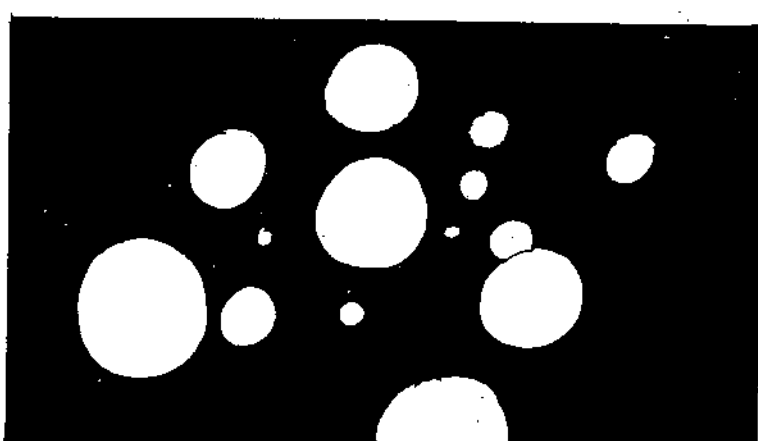
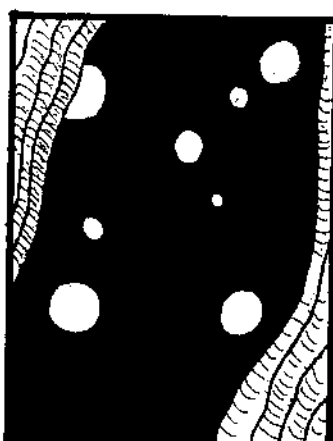
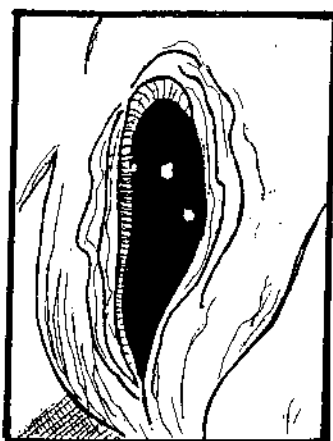

...DEATH!!!

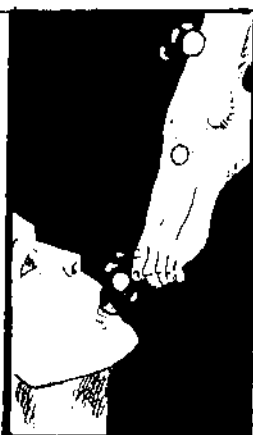
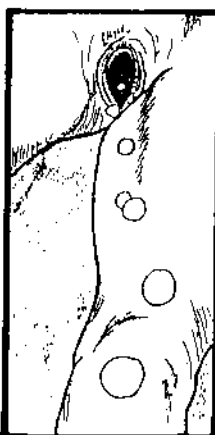
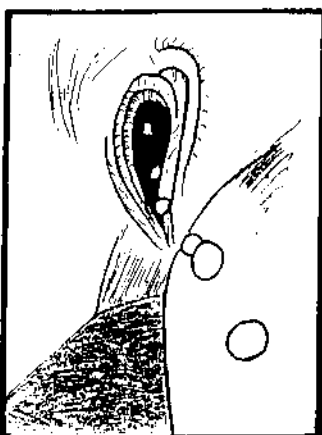

..TIES!!!

THE

ΠΙΕΣ!!! ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΠΟΥ ΑΦΡΙΖΕΙ
ΠΙΕΣ!!! ΡΕΥΣΤΟ ΟΥΡΑΝΟ. ΠΙΕΣ!!!
ΠΙΕΣ!!! ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΑΠΟ ΒΑΘΙΑ ΧΑΔΙΑ
ΑΣ' ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΟΥ ΝΑ ΜΕΘΥΣΕΙ ΜΕ

ΑΝΕΜΙΖΟΥΝ ΤΑ ΒΗΛΑ ΤΑ ΒΥΣΣΙΝΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΙΖΟΥΝ ΤΟ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟ ΑΠ' ΤΟ
ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΟ. ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΟΡΤΑ. ΕΧΕΙΣ ΥΠΕΡΒΕΙ ΤΟ ΠΛΗΓΜΑ, ΤΗΝ
ΕΝΟΧΗ, ΟΤΙΔΕΙΜΟΤΕ ΟΡΘΩΝΕΙ ΤΕΙΧΗ ΚΑΙ ΜΟΝΩΝ ΤΑ ΒΗΛΑ ΤΑ ΙΕΡΑ ΣΚΙΡΤΟΥΝ
ΠΑΡΑΜΕΡΙΖΟΥΝ ΚΑΘΩΣ ΔΙΑΚΙΝΟΥΝΤΑΙ, ΕΛΕΥΘΕΡΑ, ΟΝΕΙΡΑ, ΧΡΟΜΑΤΑ, ΜΕΛΟΔΙΕΣ

... ΤΟΡΑ

... ΕΙΣΑΙ ΕΑΝΑ...

... ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ!!!

... ΟΤΑΝ...

... ΞΑΦΝΙΚΑ...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ.....

«ανάπτυξη για την ανάπτυξη είναι η ιδεολογία του καρκινικού κυττάρου» (Edward Abbey: οικονομολόγος)

Οικονομική και κοινωνική κρίση στην Αργεντινή: Από την χούντα του στρατηγού Βιντέλα (1976-1983) στην εφαρμογή του νεοφιλελεύθερου οικονομικού προγράμματος της κυβέρνησης Κ.Μενεμ (1989-1999) το 1991 υπό τον υπουργό οικονομικών Cavallo, μέχρι την υπερχρέωση της χώρας, την διόγκωση της ανισότητας και την κοινωνική κρίση που προκάλεσε στο διάστημα Ιουλίου 2001 έως και σήμερα, σε μία χώρα όπου το ποσοστό φτώχειας αγγίζει το «40%».

Στη Λ.Αμερική, η Αργεντινή αποτελούσε ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα χώρας ενσωματωμένης κατά τον πιο επιθυμητό τρόπο στο σύγχρονο τρόπο καπιταλιστικής ανάπτυξης. Από την αποβιομηχανοποίηση και τη συντριβή του αριστερού και εργατικού κινήματος με τις πλέον βίαιες μεθόδους της χούντας Βιντέλα, ποιοτικά και πολιτικά διαφοροποιημένης από τις στρατιωτικές δικτατορίες που είχαν προηγηθεί, την πτώση της, κυρίως λόγω του περιορισμένου εκδημοκρατισμού, της οικονομικής ανισότητας αλλά και της στρατιωτικής ήττας στην αναμέτρηση με τη Μ.Βρετανία για τα νησιά Μαλβίνες (1982) έως την άνοδο των νεοπερονιστών (δηλαδή των εκφραστών του λαϊκισμού, όπως αυτός εκφράστηκε για δεκαετίες στην Αργεντινή και αποτέλεσε μοντέλο υπόδειγμα και για άλλες χώρες περιλαμβανομένης της Ελλάδας) του Κ.Μένεμ που χωρίς χρονοτριβή υιοθέτησαν την πολιτική της λιτότητας, του δανεισμού από το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα, των εκτεταμένων ιδιωτικοποιήσεων (άλλως του «ανοίγματος» στην ιδιωτική οικονομία), τη δολαριοποίηση (ονομαστική ισοτιμία αργεντίνικου πέσο και δολαρίου) υπό την καθοδήγηση των Η.Π.Α. (που θεωρούν τη Λ.Αμερική ζωτικό, για τα συμφέροντά τους, χώρο) μέχρι τη συνεχιζόμενη εσωτερική κοινωνική κρίση, έχουν εκπονηθεί διάφορα σενάρια επίλυσης του αδιεξόδου.

Η εκτόνωση και η χειραγωγή της κρίσης προς το συμφέρον όσων έχουν επενδύσει στην Αργεντινή και αναμένουν την είσπραξη του ποσοστού κέρδους χωρίς καμία παραχώρηση ή έκπτωση, τείνει να αποκρυσταλλωθεί στο σχεδιασμό της που περιλαμβάνει: την κατάργηση της προεδρικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και την εφαρμογή της κοιματικής δημοκρατίας, τη διενέργεια ανά τετραετία εκλογών (που ήδη ίσχυε καταργώντας την εξαετή προεδρική θητεία), την προσωρινή, μονομερή και για «τα μάτια του κόσμου» παύση αποπληρωμής του εξωτερικού χρέους (\$ 142-150 δισεκατομμύρια) και την ενεργοποίηση του σε μεσοπρόθεσμη κλίμακα, πιθανά με πενιχρές απαλλαγές ή μείωση του επιτοκίου, την κατάργηση της ισοτιμίας πέσο δολαρίου 1 : 1 και το κλείδωμα της στο 1,40 πέσο ανά δολάριο (υποτίμηση 30%) που αναμένεται να φθάσει στα 2,70 πέσο ανά δολάριο (δηλ. επιπλέον υποτίμηση κατά 90%), τη διεκδίκηση οικονομικής στήριξης από το ΔΝΤ της τάξης των \$15-20 δισεκατομμυρίων τη στιγμή που στο 2001 είχε χορηγηθεί ποσό της τάξης των \$ 22 δισεκατομμυρίων, το άνοιγμα του ορίου ανάληψης καταθέσεων, το πάγωμα ενοικίων για έξι (6) μήνες, τον έλεγχο τιμών στα καύσιμα και τα φάρμακα. Επιδιώκεται δηλαδή από τη μία πλευρά να επιβληθεί μια υποτιθέμενη πολιτική μεταβολή προκειμένου να αποπροσανατολιστεί η «κοινή γνώμη» και να ελεγχθεί η πολιτική κινητοποίηση της κοινωνικής βάσης πριν αποκρυσταλλώσει μια ιδιαίτερη φυσιογνωμία διαφοροποιημένη από το κυρίαρχο πολιτικό σύστημα διαμεσολάβησης, και από την άλλη να τονωθεί βραχυπρόθεσμα η οικονομική κατάσταση προκειμένου να περιοριστεί και να ελεγχθεί με τη σχετική ελάφρυνση η κοινωνική δυσανεμία. Η μεσαία τάξη (με ότι συμβολικά και πραγματικά τούτο διαλαμβάνει) ήδη πληττόμενη και δυσανεστήμενη (απώλεια εισοδήματος, καταθέσεων) παρουσιάζεται δυναμική στις μέχρι τώρα διαδηλώσεις αν και η στάση της βασικά επηρεάζεται από την

ικανότητα αναπαραγωγής της και τη δυνατότητα βελτίωσης των υλικών όρων διαβίωσης της.

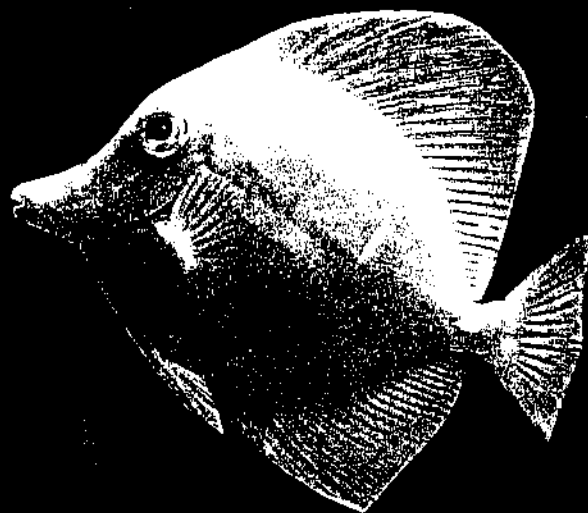
Οι λαϊκές κινητοποιήσεις ήδη από τον Ιούλιο 2001 έλαβαν πολύμορφη δραστηριοποίηση. Το τετράημερο 5-9/7/2001 αποκλεισμοί εθνικών οδών και δρόμων από απεργούς (*riqueteros*), στους οποίους προστίθενται εργαζόμενοι του δημόσιου τομέα, κινητοποιήσεις και μαζικές διαδηλώσεις από ένα ευρύ κοινωνικό τμήμα που βρίσκεται σε δεινή οικονομική θέση και εκτός πολιτικής συναλλαγής σε ανώτερο επίπεδο ανοίγουν μία περίοδο που στη διάρκεια της απόκτησε έκταση και ένταση, σε συνδυασμό βέβαια με την οικονομική κρίση και την δεδομένη απροθυμία της κυβέρνησης (και των κομμάτων) όπως και των προσδιοριστικών παραγόντων που δεν είναι άλλοι από τις Η.Π.Α., τους ξένους επενδυτές και εταιρείες, το Δ.Ν.Τ. και την Παγκόσμια Τράπεζα, να απωλέσουν μέρος του κέρδους και των συμφερόντων τους προς εκτόνωση της κοινωνικής κρίσης και της εκτεινόμενης δυσαρέσκειας.

Ο οικονομολόγος (νόμπελ οικονομίας και πρώην αναλυτής Παγκόσμιας Τράπεζας) Τζόζεφ Στίγκλιτς σε άρθρο του στην ηλεκτρονική σελίδα του διεθνούς κινήματος κατά της παγκοσμιοποίησης ATTAC, στην κριτική του αναφέρεται σε δύο βασικά λάθη (στην ουσία ενδογενής αδυναμία και στρατηγικός προσανατολισμός) του ΔΝΤ: το πρώτο «λάθος» συνίσταται στη σύνδεση του δολαρίου με το πέσο, σύστημα που ήδη έπαυσε να ισχύει, που προκάλεσε το μεγαλύτερο χρεοστάσιο στην ιστορία της χώρας και το δεύτερο «λάθος» αφορά τη χορήγηση δανείων που κατασπαταλήθηκαν καταδικάζοντας τη χώρα σε ύφεση. Οι φορείς της κατασπατάλησης, κάτι που δεν αναφέρεται στην πιο πάνω κριτική, δεν είναι παρά μια ολόκληρη κατηγορία κρατικών αξιωματούχων, διαμεσολαβητών και ιδιωτών (αργεντίνων και μη) που άδραξαν την ευκαιρία για τη μεγιστοποίηση του ατομικού ή εταιρικού τους πλούτου. Το υπαρκτό και συνεχώς ανανεούμενο φαινόμενο της ταχύτερης κερδοσκοπίας προς περαιτέρω χειροτέρευση της οικονομικής θέσης του μεγαλύτερου μέρους ενός πληθυσμού στην κραυγαλέα αποθέωση του στο παράδειγμα της Αργεντινής.

Στις 20-22/12/2001, η έκταση της κοινωνικής κρίσης πήρε διαστάσεις έντονης βίαιης αντιπαράθεσης μεταξύ διαδηλωτών και δυνάμεων ασφάλειας σε ολόκληρη τη χώρα. Τα μέχρι σήμερα στοιχεία αναφέρονται σε αριθμό μεταξύ 19-37 νεκρών. Στην πλατεία Μαΐου έξω από το προεδρικό μέγαρο και στους δρόμους του Μπουένος Άιρες, σε πόλεις και περιοχές της Αργεντινής οι συγκρούσεις σήμαιναν και την κατάσταση έκτακτης ανάγκης στην οποία βρέθηκε η χώρα, τέταρτη περίπτωση κατάστασης έκτακτης ανάγκης από το 1983, όταν αποχώρησε η χούντα Βιντέλα. Εν τω μεταξύ πραγματοποιούνται συνεχείς αποστολές κυβερνητικών και του υπουργού οικονομικών Λενίκοφ στις Η.Π.Α. προκειμένου να αποσπαστεί η χορήγηση νέου δανείου από το Δ.Ν.Τ., κάτι που είναι αμφίβολο αν θα γίνει αποδεκτό τουλάχιστον στο αμέσως επόμενο διάστημα, όπως αναφέρουν εκπρόσωποι του Δ.Ν.Τ.

Και στην Ελλάδα; Μέχρι στιγμής, στην Ελλάδα, πέραν των καταγγελιών, κανείς δεν ασχολείται σε βάθος με το φαινόμενο της συνεχούς λιτότητας, της χρηματιστηριακής παρακμής, της συγχώνευσης και της ασκούμενης πολιτικής τραπεζών, της εξάρτησης που προκαλεί το εκσυγχρονιστικό σύστημα πελατειακών σχέσεων, του τρόπου απορρόφησης των κοινωνικών πλαισίων, των διαδοχικών «σκανδάλων» που πνίγονται εκ των έσω, της απορύθμισης της παραγωγικότητας και της ακολουθούμενης πολιτικής των συνεχών ιδιωτικοποιήσεων. Αν ενδιαφέρουν οι αναλογίες το απομακρυσμένο παράδειγμα της Αργεντινής έχει αρκετά να αποκαλύψει. Η ολυμπιάδα, η οικονομική σύγκλιση, το ευρώ και η περαιτέρω απώλεια του εισοδήματος προς χάριν του νέου πολιτικού οργανισμού (ευ.ένωση), η αγωνιώδης αναζήτηση απασχόλησης με την συνακόλουθη υποτέλεια που συνεπάγεται, η αναπαραγωγή του κοινωνικού σχηματισμού με ολοένα αυξανόμενες ανισότητες είναι ψιλά γράμματα.

Και μια επισήμανση: με τη δυστυχία και τα αδιέξοδα μιας ολόκληρης κοινωνίας -το ίδιο ισχύει και σ' όλες τις άλλες περιπτώσεις - ούτε θριαμβολογεί κανείς πάνω στα συντρίμια ούτε επαναλαμβάνει τις μεγαλόστομες εξαγγελίες για την επερχόμενη κατάρρευση ενός πολιτικού συστήματος, προφητεία του, στυλ «πτώση του σάπιου φρούτου».

...Τόλμες είναι τα μέταλλα που γίνονται
χρυσάφι με τη λίθο της ψυχής.

Πόσο ψηλά φτερουγίζει ο Μάγος

δεν το ξέρουν οι εξουσίες.

Που συντρώφεψες, από το ραδιόφωνο, τα μεσημέρια και τ' απογεύματα. «Πιο κοντινή κι από τους οικείους», τότε που με αποστροφές και βραχνές φράσεις θώπευες τις ακοιμήτες σταγόνες του εαυτού, εκείνες που μας κρατούν διαφορετικούς, που αρκετές ανυδρίες δεν κατάφεραν να τις στερέψουν, τότε που ζωντάνευες μέσα μας και ανάδευαν τα βάθη που τα' χаме ξεχασμένα ή που δεν έβρισκαν πρόσωπα να αποκαλυφτούν.

Η πρώτη-πρώτη φράση σου, σαν που σ' ανακάλυψα και ηχογραφήθηκε, που έρχεται στο νου: «...διακρίνω μια κίνηση ζωής απλής, κινήσεων απλών. Ξανά το κύμα να σκάει στους λιμενοβραχίονες κι όχι στα μηνίγγια μας». Την ακολούθησε μια άκρη από νησιώτικο, μια γυναικεία φωνή με λυτό σπαραγμό και στη συνέχεια δέθηκε με μια τραχιά ηλεκτρική εισαγωγή σ' ένα τραγούδι που λεγόταν: «forever changed» ή συνέχεια αλλαγμένος, συνέχεια στην αλλαγή.

Από τότε έγινες μια εξ απόστασης ζεστή, φιλική παρουσία και φωνή. Όπως εύστοχα και άλλοι έχουν πει, μόνο εσύ – από όσους υπήρχαν στο ραδιόφωνο- μπορούσες να ενώσεις τα διάφορα είδη και μορφές μουσικής με τόσο επιτυχημένο και δραστικό τρόπο, πήγαινες από το λαϊκό στην κλασική μουσική, από τη rock'n'roll στην διεθνή (άρα και την εγχώρια) «έντεχνη»- «παραδοσιακή» μουσική, κάμποσες κασέτες γράφτηκαν με τη φωνή σου και τα τραγούδια σου. Να έρχεται μεσημέρι προς απόγευμα Σαββάτου ή Κυριακής, να φτιάχνεται ο διπλός «ελληνοτουρκικός» ή να γεμίζει το ποτήρι με λίγο κρασί και να κυλάει ο χρόνος όπως θα θέλαμε να κυλάει συχνότερα και με πιο άμεσο τρόπο.

Πέρασαν χρόνια με την φωνητική παρουσία σου, μέσα από λύπες, χαρές, χωρισμούς, αποδράσεις και εγκλωβισμούς, ήσουν δίπλα μας και ήμασταν μαζί σου χωρίς να περάσει από τη σκέψη η περίπτωση κάποιου τέλους γιατί ακόμη διατηρούνταν η αίσθηση του συνεχούς και του αδιάκοπου.

Μόλις έγινε αντιληπτό ότι έλειψες περισσότερο από ένα-δύο απογεύματα φώλιασε η ανήσυχια. Και λίγο μετά μαθεύτηκε ότι δεν θέλαμε να μαθευτεί.

Τα τραγούδια σου –αυτή η ενότητα του λόγου σου με τη μουσική που επέλεγες-, τραγούδια της γης, μια ενάλια πόλη, μια σπασμένη και ραγισμένη γη «... γιατί κανείς δεν σηκώνει την αλήθεια με τα οστά της να ησυχάσω...» , ένα αίνιγμα ερωτικό: «... λείπω, δεν ξέρω που είμαι , καιρό τώρα. ποιος όμως θ' ανακαλύψει το κορίτσι πίσω από της μηλιές να κλαίει...», «...γιατί δεν μπορώ να δω το πρόσωπο σου πίσω από αυτά που λέει πίσω από αυτά που σέρνει», δροσερή και πικρή γεύση συνάμα «...πρέπει να λύσουμε το παράπονο, να βγει στο φως, να κλάψει, να γίνει τραγούδι...», « ...σαστίζεις από τη δύναμη της μνήμης», «...θέλω να πάρεις αυτό το μαχαίρι και να τραβήξεις μια μεγάλη, λεπτή χαρακιά κι όπου διαλέξεις, να φύγει το πικρισμένο αίμα», «σε προσέχω σα δάκρυ, μη χάσει το σχήμα του, μη χάσει το σχήμα του», «... ο ήλιος κρύβεται πίσω από τους σκοτεινούς όγκους της ζωής μας», μια αποφασιστική σιωπή «κι ύστερα πιάνει μια, σαν από αιώνες, σιωπή».

Έφυγες μακριά (κι εσύ). Εκείνες τις ημέρες που ακολούθησαν τη φυγή σου κάποιος έγραψε: «Σαν τον κύκνο πέρασε η Ρηνιώ, στην κόντρα αλλά και στη θαλπωρή του απογεύματος των απλών ανθρώπων. Τώρα πια, ίσκιου»

ΟΧΙ! ΑΚΡΙΒΟΣ ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΜΟΙΑΖΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΜΙΑ ΑΛΛΗ ΗΘΕΛΑ ΠΑΝΤΑ
ΝΑ ΣΕ ΣΥΝΑΝΤΗΣΩ 000

Σ' ΕΝΑ
ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ
ΜΕΡΟΣ 000

